ורבי יוחגן אמר אאלו מעלין מכאן ואוכלין

ואלו מעלין מכאן ואוכלין תגן אלו עולין מכאן ואוכלין ואלו עולין מכאן ואוכלין

עולין אין מעלין לא הכי קאמר יש בו

ארבעה על ארבעה עולין אין מעלין לא אין בו ארבעה על ארבעה מעלין גמי

ואזרא רבי יוחנן למעמיה 6 דכי אתא רב

דימי אמר רבי יוחנן מקום שאין בו ארבעה

על ארבעה מותר לבני רשות הרבים ולבני

רשות היחיד לכתף עליו ובלבד שלא יחליפו

ורב לית ליה דרב דימי אי ברשויות דאורייתא

הכי נמי הכא במאי עסקינן ברשויות דרבנן

י וחכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משל

תורה אמר רבה מ (אמר) רב הונא אמר

רב נחמן ס נ כותל שבין שתי חצירות צידו

אחד גבוה עשרה מפחים וצידו אחד שוה

לארץ נותנין אותו לזה ששוה לארץ משום

דהוה לזה תשמישו בנחת ולזה תשמישו

י בקשה וכל לזה בנחת ולזה בקשה נותנין י

אותו לזה שתשמישו בנחת י אמר רב שיזבי

אמר רב נחמן י חריץ שבין שתי חצירות

צידו אחר עמוק עשרה וצידו אחר שוה

לארץ נותנין אותו לזה ששוה לארץ משום

דהוה ליה לזה תשמישו בנחת ולזה תשמישו

בקשה וכו' וצריכי דאי אשמעיגן כותל

משום דבגובהא משתמשי אינשי אבל

דבעיתא תשמישתא אימא לא צריכא

בא למעמו אם יש במיעומו אָרבעה מוְתַר

להשתמש בכל הכותל כולו ואם לאו

אין משתמש אלא כנגד המיעום המה

נפשך אי אהני מעומא בכוליה כותל

לישתמש אי לא אהני אפילו כנגד המיעום

נמי לא אמר רבינא י כגון שעקר חוליא

מראשו אמר רב יחיאל י כפה ספל ממעם

ואמאי דבר הניטל בשבת הוא ודבר הניטל

בשבת אינו ממעם לא צריכא דחבריה

בארעא וכי חבריה בארעא מאי הוי והא

תניא י פגה שהממינה בתבן וחררה

שהטמינה בגחלים אם מגולה מקצתה

נטלת בשבת הכא במאי עסקינן דאית ליה

אוגניים וכי אית ליה אוגניים מאי הוי והתנן

יי המומן לפת וצנון תחת הגפן בזמן

אימא לא ואי אשמעינן בחריץ

דלא בעיתא תשמישתא אבל

בעומקא

לא משתמשי

אינשי

כותל

ו א מיי' פ"ג מהל' עירובין הלכה ד נוש"ע סי׳ שעב סעיף ו: ז ב שם ונסי׳ שמו ח ג מיי׳ שם הל׳ טו טור ב ד מיי שם טוש"ע שם :ט מעיף טד ש"בוט יא ו מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף ח: יב ז מיי׳ שם הל׳ יג טוש"ע שם סעיף י: ח [מיי' פכ"ה מהל' שבת כלי טוז:

רבינו חננאל (המשך) לזה ששוה לארץ תשמישו תשמישו בקשה, (נותנין שתשמישו בנחת] וכל לזה תשמישו ולזה תשמישו בנחת בקשה נותניז אותו לזה רב נחמן בחריץ שבין שתי חצירות עמוק לזה שתשמישו בנחת כו׳. וצריכא דאי אשמעינן כותל משום דבגובהה משתמשי אינשי. עומדין ומשתמשין, אבל . חריץ דלא שחו ומשתמשי אימא לא כו'. בא למעט הכותל שגבוה טפחים. במיעוטו ד' באורך הכותל על ד', מותר להשתמש בכולו. ואם לאו אינו משתמש אלא המקום שמיעטו בלבד. ואמר רבינא כגוז שעקר כגון זה אינו משתמש מיעוטו אלא במקום -ספל בקרקעית הכותל וחבריה בארעא הוי מיעוט ואם (היינו) [רצו] מערבין אחד. ואקשינן עליה וכי חבריה מאי הוי, י והתניא פגה טמונה בתבן וחררה טמונה בגחלים ואם מקצתה מגולה ניטלת נמשכות והז שפתים בעפר, ואין מגולין שאינו יכול ליטלו בשבת שהרי אוגנים משוקעין. ואקשינן עליה ואפי׳ הכי כיון . הספל מגולין ששולי . הוה ליה כלי שהוא ניטל בשבת, וכל דבר שניטל בשבת אינו ממעט, תחת (הגפת) [הגפן]

ורבי יוחנן אמר אלו מעלין בו'. פירוש מן הבית דמן החלר אפילו ברחב ד' שרי דכר"ש מוקי לה רבי יוחנן לקמן בריש כל גגות נדוב ל שני לל מולך מעלין לא. מימה דמאי קס"ד וכי (בי בי): עולרין אין מעלין לא. מימה דמאי קס"ד וכי לא ידע דרבי יומנן איירי באין לו ארבעה וי"ל דס"ד דעעתא דרבי

יוחנן (מ) משום דחין רגילות להשתמש שם ולא אסרי אהדדי והוא הדין ברוחב ד' כיון שהוא גבוה י' ואין נח להשתמש שם ולהכי לא פריך אלא לר' יוחנן אבל לרב דטעמא משום דבטל הוא לא שייך אלא באין בו ד' על ד': הכא במאי עסקינן ברשויות דרבנן. נראה דוקא כי הכא שהכל רה"י אלא שלא עירבו אבל מקום שאין בו ד' על ד' שבין רה"י לכרמלית אין נראה שיחלוק רב אלא מותר לבני רה"י ולבני כרמלית לכתף עליו וקלת מוכח כן בפ"ק (דף ט.) דמוקי רבא הא דאמר רב חוך הפתח אע"פ שאין בו ד' על ד' לריך לחי אחר להתירו הפתוח לכרמלית משום דמלא מין את מינו ולרה"ר שרי ולא קאמר משום דעשו חיזוק אלא ודאי אף לרב בין כרמלית לרה״י לא עשו חיזוק ומיהו מצינו למימר דהתם לא נקט טעמא דחיזוק משום

ברשויות דרבנן. נפרק כילד משתתפין מיקל (3) רב דימי טפי משמיה דרבי יוחנן

דאית ליה טעמא אחרינא:

ברשויות דרבנן ושרי אפילו להחליף כשיש בין רשות היחיד לכרמלית מקום שאין בו ד' על ד' והא דאמר ר' יוחנן הכא אלו מעלין מכאן ואוכלין מסיק דועירי אמרה:

בותל שבין כ' חצירות גבוה עשרה וצדו אחד שוה לארץ. לאו שוה ממש קאמר דאם כן לאו היינו כותל אלא הכל היא קרקעית חלר אלא כל שאין גבוה יי שוה לארץ קרי ליה כך פי׳ בקונטרם וא"ת לרב חסדא דאמר בפרק כל גגות (לקמן דף לג:) גידוד ה' ומחילה ה׳ אין מנטרפין מאי קאמר נותנין אותו לזה ששוה לארץ הא אין מטלטלין בעליונה אלא בד' וי"ל דמכל מקום נפקא מינה דתוך ד' (ג) מיהא שרי

לטלטל מן הכותל לעליונה: המומן לפת וצנון כו'. נשלה השרישו איירי דכשהשרישו

לא היו ניטלין בשבת וא״ת בשלמא גבי כלאים ושביעית אנטריך לאשמועי׳ דלא גזרינן כשמתכוון להטמין אטו דילמה אתי ליטע הבל מעשר מה שייך כאן אפי׳ השריש כיון דליכא תוספת ואי (ד) נקטינן לענין דשרי לעשר עליו מן התלוש או ממנו על התלוש ולא חיישינן דילמא אתי לפרושי מן התלוש על המחובר ומן

המחובר על התלוש א"כ הוה ליה למנקט תרומה דגבי מחובר ותלוש רגיל להזכיר תרומה בכל מקום אין תורמין מן התלוש על המחובר פירות ערוגה זו תלושין יהיו תרומה על פירות מחוברין ואור"י דרגילות הוא שמחוספין מחמח ליחלוחית הקרקע כעין שאנו רואין שומין ובללים שמתוספין אפילו כשמונחים בחלון ועל אותה

תוספת קאמר דאין לריך לעשר הואיל והיו מתוקנים מקודם לכן ודוקא נקט הטומן אבל אם לשם נטיעה עושה חושש משום כולם:

מהלת

מעלין. מחלירן לראשו והוא הדין דמורידין דמקום פטור הוא ובטיל לכאן ולכאן להקל: מקום שאין בו ד'. רוחב ועומד בין רה"י יר ויש לנו היכר כגון גבוה מן הארץ ג' ואילו היה רוחב ד' היה נקרא רשות לעצמו והויא כרמלית ואסור לכאן ולכאן אבל

> עכשיו נקרא מקום פטור ומותר לכאן ולכאן לכתף עליו משאוי שלהן: וכלבד שלה יחליפו. דרבנן היא דאילו חיובא ליכא דבעינן עקירה מרשות זו והנחה לרשות זו והכא עקירה מרה"י גמורה והנחה למקום פטור ועקירה ממהום פטור והנחה לרה"ר גמורה: ורב לים ליה דרב דימי. בתמיה. והא מתניתא היא במסכת שבת בפ"ק [דף ו.] עומד אדם על האסקופה נוטל מעני ונותן לו מבעל הבית ונותן לו ובלבד שלא יטול מזה ויתן לזה: רשויות דחורייתה. כגון רשות רבים ויחיד: דרבנו. חלירות דרשות יחיד ויחיד הוא ומדרבנן הוא דאסור: ולידו אחד שוה לחרן. כלומר גבוה הוא מן האחת ונמוך הוא לחברתה כגון שקרקעיתה של זו גבוה. כל כמה דלא גבוה י' קרי ליה שוה לארץ: נוסנין אוסו. להעלות ולהוריד מעליו וחבירו אסור: חריץ. על פני אורך החלירות מבדיל בין זו לזו הוי מחילה מעלייתה: שוה לחרץ. שחינו עמוק ממנה י' כגון שקרקעיתה נמוך: אימא לא. משתרי דלדידיה נמי תשמישו בקשה הוא: לא בעיתא משמישתיה. מה שמנית בו משתמר: בעיתא משמישחיה. שנופלים החפלים: בא למעט. אכותל קאי. וקס״ד שעשה תל עפר למטה בקרקע סמוך לכותל או בנה אינטבא או הניח שם פספסים: אם יש נמעוטו ד'. אורך בלד משך הכותל הוי כפתח וכיון דממנו ולמעלה לא גבוה עשרה משתמש בכל הכותל שהרי תשמישו בנחת שעולה לו דרך פתחו: אי אהני מעוטא. למיהוי פתחא כוליה שרי: ואי לא אהני. הא בטיל ליה: אמר רבינא. לאו מלמטה עסקינן דהתם ודאי בציר מד' לא מהני למידי אלא כגון שעקר חוליא מראשו מגובהו של כותל קרי ראשו כדתנן היו בראשו פירות ועו:ן הלכך אי הוי מעוטא ארבעה אורך הוי פיתחא לכל הכותל בליר מהכי פיתחא הוא דלא הוי אבל לאשתמושי ביה שרי דכיון דלא גבוה י׳ לא הוי רשותא: כפה ספל. סמוך לכותל ומיעט גובהו מעשרה. כל הני מיעוטי כגון דליכא י׳ מראשו לראש הכותל: מאי הוי. אכתי ניטל בשבת הוא: פגה. תאנה בוסר שטומנין אותה בתבן להתבשל ותבן מוקלה

> הוא ואסור לטלטלו כגון שהקלהו ללבון לבנים: וחררה שהטמינה.

אתמול בגחלים ועכשיו כבו ומ"מ מוקצין הן. אבל לא כבו לא דמתוך

שנהפכים מכבה את שהתחתונות ומבעיר את העליונות כדאמרינו

בכריתות (דף כ.): דאית להו אוגניים. כעין ספלים שלנו דעכשיו עפר מונח עליהן והוי מזיז עפר ממקומו ודומה לחופר: הטומן. להצניע:

ח) שבת ח: לעיל ט. לקמןפה: פז. וקח:, ב) [לקמןפה: כתובות נו.], ג) [ל"ל פה. כמוכות הון, גם נכל בר וכ"ח לקמן פג:], ד) [לקמן פג:], ה) שם, ושסו. ז) שנת הכנ.. קיג., ט) [בכריתות שם: ומבעיר העליונות

הנהות הב"ח

(א) תום' ד"ה עולין וכו' וכו׳ להשתמש שם לא כל״ל ואות ו' נמחק: (ב) ד"ה ברשויות דרבנן בפרק כילד נ"ב דף פו: (ג) ד"ה כותל וכר דתוך ד' אמות מיהם שרי: (ד) ד"ה הטומן וכר ואי נקטיה לענין וכר אתי לאפרושי מן:

מוסף רש"י

מקום שאין בו ארבעה על ארבעה. עומד נין רשות הרבים לרשות היחי הואיל וליכא מקום חשוב לאו רשות באנפי נפשיה הוא ובטיל להכא ולהכא, י**היינו מקום פטור** (לעיל שלא ובלבד יחליפו. דלא לימרו דקא מרשות לרשות היחיד ואתי למישרי שעשתה תורה לדבריה מבפתום למולם לוכרים (זבחים קא.). פגה. תאנה שלא בשלה כל לרכה וטומנין כתבן להתבשל ותבן מוקלה הוי לטיט (שבת קבג.). אם מגולה מקצתה. שיכול לחוחה בתקום המגולה, דאפילו מקום המגולה, דאפילו טלטול מן הצד ליכא, שאין צריך להגביה החבן אלא מגביה מקום המגולה מגביה מקום המגולה יהתבן נשמט ונופל (שם). הטומן לפת. להשתמר נקרקע שכן דרכו (שבת

רבינו חננאל

ור׳ יוחנן אמר אם יש בכותל ד׳ ויש עליו פירות, עולין בני אדם מחצר זו אינו להעלות בו מעלין. ר׳ יוחנן לטעמיה, דאמר מקום שאין בו ד׳ על ד׳ מותר לבני רשות הרבים ווה לבני השות היחיד לכתף ולבני רשות היחיד לכתף עליו, ובלבד שלא יחליפו זה מזה. ואמרינן וכי רב לית ליה הא דרי יוחנן. לעולם אית ליה וכי אית ליה לרב האי סברא ברשויות דאורייתא כגון רשות היחיד ורשות הרבים. אבל ברשויות הובים, אבל בושרות דרבנן כגון זה הכותל לית ליה, דסבר(י) חכמים עשו חיזוק לדבריהם יתר משל תורה, לפיכך אמר אסור להזיז בו אפי׳ כמלא נימא. אמר רב נחמז כותל שבין שתי חצירות גבוה [י'] ורחב ד', וצידו אחד שוה לארץ ונותניז אותו